

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 14. októbra 2009, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Tomana a sudcov JUDr. Jozefa Kanderu a JUDr. Pavla Farkaša v trestnej veci proti obvinenému **P. G.**, pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. a trestný čin násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Tr. zák. (zákon číslo 140/1961 Zbierky v znení neskorších predpisov, účinný do 1. januára 2006 – v ďalšom len Tr. zák.), o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16. mája 2007, sp. zn. 3 To 89/07, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného **P. G.** **sa o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota, zo dňa 15. marca 2007, sp. zn. 3 T 142/04, bol obvinený **P. G.** uznaný vinným zo spáchania trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. a trestného činu násilia proti skupine obyvateľova a proti jednotlivcovi podľa § 197a ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe,

1/

že dňa 12. decembra 2003 v dobe od 22.05 hod. do 22.15 hod. v T. na D. ulici na autobusovej zastávke pred bytovkou č. p..X, v úmysle zmocniť sa cudzej veci, fyzicky napadol poškodeného **R. K.** a poškodeného **J. K.** a to tým spôsobom, že chytil oboch za odev, násilím ich zatlačil k plotu, takto im bránil v nástupe do autobusu, ktorým mienili poškodení odcestovať, žiadal od nich finančnú hotovosť 100 Sk, neskôr 300 Sk, keď následne jeho výzve nevyhoveli, dvakrát udrel poškodeného **R. K.** hlavou do oblasti nosa, po týchto úderoch sa obvinený a poškodený **R. K.** presunuli na druhú stranu cesty, kde poškodený **R. K.**

v dôsledku vzájomného nat'ahovania spadol na zem, obvinený od neho opätovne vyžadoval vydanie peňazí, neskôršie obvinený od svojho konania upustil a z miesta činu ušiel,

2/

dňa 12. decembra 2003 v dobe od 22.25 hod. do 22.30 hod. v T. na D. ulici v bistre B. pristúpil k tam sediacemu poškodenému B. H., fyzicky ho napadol a to tým spôsobom, že ho jedenkrát päťou pravej ruky udrel do oblasti pravého spánku, následne vytiahol lovecký nôž, ktorý na dobu asi 30 sekúnd priložil poškodenému ku krku, vyhrážal sa mu, že ho zabije, podreže, a že z bistra neodíde živý, čím u neho vzbudil dôvodnú obavu, že svoje vyhrážky uskutoční.

Podľa § 234 ods. 1 a § 35 ods. 2 Tr. zák. bol obvinenému uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 9 (deväť) rokov a podľa § 39a ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol obvinený zaradený na výkon trestu do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny. Podľa § 55 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. súd obžalovanému uložil trest prepadnutia veci, a to: 1 ks pochrómovaného loveckého noža, z časti s pochrómovanou a z časti drevenou rúčkou, o dĺžke čepele 15 cm, pričom podľa § 55 ods. 6 Tr. zák. súd vyslovil, že vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým uznesením zo dňa 16. mája 2007, sp.zn. 3 To 89/07, podľa § 256 Tr. por., ako nedôvodné zamietol.

Obvinený P. G. podal, prostredníctvom svojho obhajcu, proti tomuto uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktoré odôvodnil dovolacími dôvodmi podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por., teda tým, že bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu a že rozhodnutie krajského súdu bolo založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Konkrétne namietal, že napáda nesprávne právne posúdenie skutku, tak ako ho zistil a ustálil Okresný súd Rimavská Sobota, s ktorého závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Obvinený aj naďalej zotrval na svojej obhajobe v tom zmysle, že konania, kladeného mu za vinu sa nedopustil a trestný čin lúpeže ani násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi nespáchal a mal byť uznaný vinným len zo spáchania trestného činu obmedzovania osobnej slobody. Okresný súd neaplikoval správne a úplne zásadu „in dubio pro reo“, pretože samotný skutok lúpeže sa nestal tak, ako to ustálil prvostupňový súd, pričom obvinený poukázal na rozporné

výpovede poškodených a rozhodne odmietal, že by si od poškodených pýtal peniaze a tým sa dopustil lúpeže. Ďalej obvinený spochybnil, že by sa na poškodenom B. H. dopustil násilia, pričom jeho výpoveď považuje obvinený P. G. za zavádzajúcu a vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by došlo k spáchaniu trestných činov násilia proti skupine obyvateľov a jednotlivcovi v jednočinnom súbehu s trestným činom výtržníctva. Obvinený ďalej vyjadril názor, že okresný súd nepostupoval v súlade s Trestným poriadkom, keď nevykonal výsluch svedka J. T. (obvinený mal zrejme na mysli svedka J. T. – č.l.227), ktorý by jednoznačne potvrdzoval nevinu obvineného. Súdny nižšej inštancie sa tiež dostatočne nezaoberali značným stupňom opitosti poškodeného, na ktorého výpovedi je celý prípad založený.

Obvinený preto z uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky predmetné uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16. mája 2007, sp. zn. 3 To 89/07, podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil, a vec podľa § 388 ods. 1 Tr. por. vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predovšetkým skúmal, či podané dovolanie spĺňa všetky obsahové a formálne náležitosti, či je podané oprávnenou osobou, a či je prípustné. Dovoláním bolo napadnuté právoplatné uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 To 89/07 zo dňa 16. mája 2007, ako súdu odvolacieho, ktorým bolo podľa § 256 Tr. por. zamietnuté odvolanie obvineného proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota. Proti takémuto rozhodnutiu je dovolanie prípustné podľa § 368 ods. 1 Tr. por. Dovolanie bolo taktiež podané prostredníctvom obhajcu, čím bola splnená aj podmienka jeho podania oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 Tr. por. V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je predmetné rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané, pričom v predmetnom dovolaní sa konštatuje, že ide o dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvineným P. G. nie je dôvodné a preto ho podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Z obsahu dovolania vyplýva, že obvinený napáda skutkové zistenia súdov prvého a druhého stupňa, čo však nie je zákonný dovolací dôvod podľa § 371 Tr. por. Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.),

je viazaný zisteným skutkovým stavom veci, tak ako ho ustálili sudy nižšej inštancie. Podľa citovaného ustanovenia môže byť dovolacím dôvodom len skutočnosť, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych väd, ale nie je určené na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať a korigovať len súd odvolací (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštan- ciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd v obmedzenom rozsahu len potrebné vyšetovanie v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatníím tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Dovolací súd je preto viazaný zisteným skutkového stavu veci ako ho zistil a ustálil okresný súd, s ktorého závermi sa stotožnil aj krajský súd. V predmetnej trestnej veci to znamená, že pre dovolací sú je rozhodujúce zistenie a záver oboch súdov, že obvinený P. G. spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku prvostupňového súdu.

Na základe vyššie uvedeného možno zhrnúť, že dovolaním nie je možné primárne napádať skutkové okolnosti prípadu a na základe toho vyvodzovať nesprávnu kvalifikáciu skutku. Zákon v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. pripúšťa možnosť podania dovolania len v prípade, kedy na základe správne a úplne zisteného skutkového stavu veci bolo použité nesprávne právne posúdenie skutku alebo z dôvodu, že rozhodnutie bolo založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Podľa názoru dovolacieho súdu nie je možné sa stotožniť ani s názorom obvineného, že v posudzovanej veci bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu. Počas celého súdneho konania sa mohol obvinený, i jeho obhajca, vyjadrovať ku všetkým skutočnostiam ktoré sa mu kládli za vinu a plne využívať svoje procesné práva zaručených mu Trestným poriadkom. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nemožno vyvodzovať, len zo skutočnosti, že súd nevykonal všetky dôkazy, ktoré navrhol obvinený, prípadne, že vykonané dôkazy súd nevyhodnotil podľa jeho predstáv. Je výlučne na úvahe súdu, ktoré dôkazy vykoná a tieto následne vyhodnotí podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán. Nie je pravdou, že by okresný súd nezabezpečil výsluch svedka J. T., nakoľko tento vypovedal jednak v prípravnom konaní a tiež na hlavnom pojednávaní (č.l. 554), konanom dňa 29.09.2005, kde tento uviedol, že trvá na svojich výpovediach z prípravného konania (č.l. 227 až 242). Dovolací súd po dôkladnom preskúmaní tohto dovolacieho dôvodu obvineného dospel k záveru, že v trestnom konaní boli vykonané všetky potrebné a dostupné dôkazy zákonným spôsobom a v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a i/ Tr. por. v posudzovanej veci nie sú dané a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného P. G. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol na neverejnom zasadnutí, bez preskúmania veci.

P o u č e n i e : Protí tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, 14. októbra 2009

JUDr. Pavol T o m a n, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Kristína Cíchová